

Mamici za god.

Vera

(s šopkom belih rož).

Kadar se bliža mamičin god,
kadar gredó čestitke na pot,
takrat, kdor hoče s čestitkami priti,
mora v srcu prav majhen biti.
Pravijo, da le majhno srce
vedno najboljšo čestitko pove.
Danes, ko god je mamice naše,
manjšamo v srcu se hčerke vaše:
Tisto radost kakor v davnih dneh
nosimo v svojih iskrenih očeh.
Vsaka roža na vrtu bela
kliče: Na mnoga leta vesela!

Pera

(s šopkom rdečih rož).

Učasih se vendar čuda godé:
v šopek spreminja se nam srce.
Misliš, da to so rože rdeče,
jaz pa le vem, da srce je ljubeče.
Vse bi ob godu bilo lepo,
ko bi ne bilo nam v duši tesno.
Pravzaprav ob godu spoznamo:
Táko dobro mater imamo,
da ne moremo najti besed —
mora za nas govoriti cvet.
Vsaka roža na vrtu rdeča
priča: Srca so naša ljubeča.

G —

(s šopkom zlatorumenih rož).

Nisem vajena sladkih besed,
vendar še v trnu se najde med;
vem, da napravljam dneve ti bridke,
vendar jih sprejmi, moje čestitke.
Kadar posije solnce ljubó,
tudi zlati trni cvetó.
Za trpljenje Tvoje med nami
tolažim v tolažbi se eni sami:
S komur največ trpela boš,
v raju najbolj ga vesela boš.
Vsaka roža na vrtu zlata
obeta z Marijo — nebeška vrata.

